అనాథరక్షణ

౧

ఇందిరకు పట్నం నిండా స్నేహితులే. వాళ్ళల్లో నేనూ ఒకణ్ణనుకోండి. కాని నే నెరిగినంత బాగా ఇందిరని మరెవ్వరూ ఎరగరని నానమ్మకం. ఇందిరకు కాస్తో కూస్తో పిచ్చి ఉందని తెలుసుకున్న వాణ్ణి నే నొక్కణ్ణే!

ఇందిర ఇంటర్మీడియేట్ పాసయింది. ఆమె కింకా పెళ్ళి కాలేదు, ఇక కాదు.

వాళ్ళ అమ్మా నాన్నా ఇందిర నింటికి రానివ్వరు. ఇందిర తన ఎత్తు ధనం పోసినా పోదుకూడానూ.

అమ్మదగ్గిరకీ, నాన్నదగ్గిరకీ వెళ్ళాలిసిన అవసరం లే దిందరకు. ఇందిర పింతండ్రి కొడుకు సోమయాజులు ఆభోగంవాళ్ళమ్మాయిని పెళ్ళాడి, ఉద్యోగం చేస్తూ పట్నంలోనే ఉన్నాడు. ఆ పెళ్లిని అందరికంటె ముందుగా రెండుచేతులూ ఎత్తి ఆశీర్వదించినది ఇందిరే!

సోమయాజులుగారిల్లు కేంద్రంగా పెట్టుకుని ఇందిర పరిభ్రమిస్తూ ఉంటుంది.

నవమస్థానంలో కాబోలు శనో ఏదో ఉండటంమూలాన ఇందిర ఇతర్ల కష్టాలు చూసి భరించలేదు. ఓ మాటసలహాగాని, యథాశక్తి చాకిరిగాని, ఎవరిదగ్గిర్నించన్నా తీసుకుని ఓ అయిదురూపాయల నోటుగాని అనాథల కివ్వకుండా ఇందిర రోజు గడపలేదు.

నా కిందిరపరిచయం ఎట్లా అయిందో చెప్పటానికి కొంచెం సిగ్గుగా ఉంది...

"ఇందిరకంటె సులభంగా చేతి కందే మనిషి ఉండబోదు" అని ఓ స్నేహితుడు జారవిడిచాడు.

"డబ్బుమాట?" అన్నాను, కొస్త జాగ్రత్త మనిషిని గనక.

నా స్నేహితుడు నవ్వి, "ఇందిర ఎట్లాగైనా డబ్బు వొదిలిస్తుంది—పరిచయం కూడా అక్కర్లేదు, మొహం ఎరిక ఉంటేనే చాలు ... అయితే ఎన్నడూ సొంతాని కని అడగదు—ఎప్పుడూ లోకోపకారార్థమే!"

ఇందిరతో పరిచయం అయింతరవాత నా స్నేహితుడికి ఊహాశక్తి లేదని తెలుసుకున్నాను. అతను నాకు ఇందిర ఆడతనం ఆశ చూపాడుగాని, అసలామనిషి వెయ్యి వరహాలవిలవ చేస్తుంది. ఇందిర మొగవాడే అయినా ఆమనిషి నెరగటం ఓ అద్భుతమైన అనుభవమే.

ఇందిర అమూల్యమైన మనిషి.

ఆమె ఆడతనంజోలికి వెళ్ళలేదని కాదు - వెళ్ళాను, పరిచయమైన కొద్దిరోజులకే ఇద్దరమూ కలిసి అట్లా సినిమాకు వెళ్ళి అటునుంచి నాగదికి తీసుకెళ్ళాను. పన్నెండింటి దాకా ఇందిర నాకు అందరి కష్టాలూ చెప్పి, పొద్దుపోయింది వెళతా నన్నది.

నేను వొద్దన్నాను, ఆ రాత్రికి నాగదిలో ఉండిపొమ్మన్నాను. ఎవరి కన్నా తెలిస్తే ఏమన్నా అనుకోరా అన్నది. వాళ్లనుకోవటం అబద్ధం చెయ్యటం దేని కన్నాను.

ఇందిర కొంచెం ఆలోచించి తనమీద నాకు ప్రేమా అనడిగింది. ఎందుకంటే నేను ప్రేమఉన్నట్టు కనిపించలే నన్నది.

నాకు ప్రేమలో నమ్మకం లేదన్నాను.

ఇందిర మొహం చాటంత అయింది. ఆమె వెళ్ళేప్రయత్నం మాని, మళ్ళీ కుర్చీలో కూచుంటూ నాకు ప్రేమ ఏమిటో చెబుతా నన్నది. అని చెప్పింది.

శ్రీనివాసరావని ఓ అబ్బాయి. తనకన్న ఒక్క ఏడాదే పెద్ద. మెద్రాసులో చదివేవాడు. వాళ్లు చాలా భాగ్యవంతులు. సీనుకు చాలాచిన్నతనంలోనే పెళ్లి అయింది. పట్నంలో అడ్డమైన స్నేహితులందర్నీ దగ్గరికితీసి డబ్బు తగ

తేసేవాడు. ఎవరికీ కాదనలేదు. అతన్ని ఉద్ధరించే ఉద్దేశంతో తను అతని సావాసం ప్రారంభించి అతనికి గారియన్ అయింది.

మగవాడికీ ఆడదానికి సావాసం అయినతరువాత అది ప్రేమగా పరిణమించకుండా ఎట్లా ఉంటుంది ? అందులో సీను తనని గాఢంగా ప్రేమించాడని తనకు మొదటనే తెలిసిపోయింది. అయితే సీను వొట్టి మేక కావటం వల్ల భయపడ్డాడు. అతని అవస్థ చూల్లేక తనే అతన్ని ప్రోత్సహించింది.

సీను తనని ఎట్లా ప్రేమించాడో వర్ణిస్తే తీరదు. అతని కింకో ప్రపంచమే లేదు. చదివేవాడు కాడు. నాకోసం చదువు పాడుచేసుకోకు అని సలహా చెప్పటంకూడా ఎంత క్రూరం ! ... ఆ ప్రేమలో పడిపోయి, సీను తన కష్ట సుఖాలుకూడా విచారించేవాడుకాడు. కాని తను అతని ప్రేమకోసం ఎన్ని కష్టాలైనా పడింది.

ఇంకోతమాషా ఏమిటంటే, సీను ఇంత ప్రేమలోనూ తనతో వొందసార్లు రోజూ పోట్లాడేవాడు. తన ప్రతి చూపునూ, మాటనూ విమర్శించి తన కతని మీద ప్రేమలేదని తేల్చేవాడు. వొట్టి పసిపిల్లవాడి వతు !

ఇంక సీను అనూయ చెప్పటానికి వీల్లేదు. తన ఇతర స్నేహితుల్ని, నాబోటివాళ్ళుంటారా. వాళ్లందరు తన ప్రేమను పంచుకుంటున్నారని దెప్పేవాడు. అతనికి తనుతప్ప ప్రపంచములో ఆడదే లేదు. తనకూ అతనుతప్ప ఇంకో మగాడే లేనట్టుండేది. కాని యథార్థంగా ఉన్నవాళ్ళతో విరోధం తెచ్చి పెట్టుకుంటామా, చెప్పండి !...

ఈ సీను ప్రణయకథను ఇందిర ఎంతో ఉత్సాహంతో పూర్తిగా గంటసేపు వరించింది. నే నడ్డుపడకపోతే ఈ కథ తెల్లారూ నడిచేట్టు కనిపించింది.

"ఏమో... ఇటువంటి ప్రేమలో నాకు విశ్వాసం లేదు... మీసీను వొట్టి స్వార్థపరుడల్లే ఉన్నాడు. నే నింతసేపూ విన్నకథలో సీను అనేవాడికి గల ఆత్మప్రియత్వం ఓటి కనిపిస్తున్నదిగాని—" అనిప్రారంభించాను.

"అయ్యో! న న్నేమాటలన్నీ అని కళ్లనీళ్ళు పెట్టుకునేవాడండీ!... సీనుహృదయం నేను బాగా ఎరుగుదును!" అన్న దిందిర.

"అదృష్టవశాత్తూ నాకు ప్రేమంటే ఏమిటో తెలీదు. కాని ఎప్పూడాడదాన్ని ముద్దుపెట్టుకోబుద్ధి అయేదీ నాకు తెలుసు... ఇప్పుడు నిన్ను ముద్దుపెట్టుకోబుద్ధి అవుతున్నది. నువ్వీకథంతా కాస్సేపు కట్టిపెడితే—"

౨

ఇందిరతో ప్రణయం నడపటంకంటె సులభమైన విషయం లేదు. కామాన్ని ఆకలిదప్పుల లెక్కకు తెచ్చింది నా కొక్క ఇందిరే కనిపిస్తున్నది.

అనేకమందికి చప్పున వశమయిందిగదా అని ఇందిర వొట్టి చీటి దనటం తప్పేమో అనుకుంటాను. ఇందిర వెకిలిమనిషి కాదు. ఇతరుల్లాగే తనదగ్గిర ఏదో దాచుకోదగినముల్లె ఉన్నట్టు నటించదు; మనస్సు చప్పున ఇచ్చేస్తుంది—మనస్సిచ్చి శరీరం దాచుకోదు...ప్రపంచంచేత తప్పు పట్టించుకోకుండా ప్రవర్తిస్తూ వెకిలితనం వెళ్లగక్కేవాళ్లు చాలామంది ఉన్నారు.

ఇందిరని నేనెప్పుడూ ఏమీ అనను, విమర్శించను; ఇందిర కేమీ బోధించను, ఉపదేశించను; ఇందిరను తేలికచేసిచూడను, అన్యాయం చెయ్యను.

ఇందిరను అన్యాయం చేసినవాడు పురుగులుపడి పోతాడు.

అయితే నేను ఇందిరని ఆరాధించలేదు, ఆమెను గురించి కలలు కనలేదు. ఆవిడచుట్టూ గగనసౌధాలు కట్టలేదు.

ఈపనులు చెయ్యలేకపోవటం పెద్దతప్పుగా నాకు తోచలేదు.

ఈనాటి సంస్కారం—తెలుగువాళ్ల సంస్కారం—ఇందిరకంటె ఉత్తమమైన మనిషి నివ్వలేదని నేను గట్టిగా నమ్ముతాను.

వైకుంఠమనేది ఉంటే ఇందిర చచ్చి వైకుంఠానికి పోతుంది.

ఇందిరకూ నాకూ ఏదో ఉందని తెలియంగానే కొందరు మూర్ఖులు మా రంకు ప్రచారంచేసి మాకేదో అపఖ్యాతి తేవాలని చూశారు. మారంకు గోప్యంగా ఉంచటానికి నేనెటువంటి ప్రయత్నమూ చెయ్యలేదని వాళ్ళెరగరు.

మరికొందరు మూర్ఖులు — ఇందిరతో సంబంధం ఉన్నవాళ్ళు - నన్ను చూసి అసూయపడాలనికూడా చూశారు...ఇందిర ప్రచారం చేస్తున్న ఉత్తమ జాతి సంస్కారం వాళ్ళ కేకోశాన అరగలేదు, పాపం!

నామటుకు నాకు అసూయలో ఏమీ విశ్వాసం లేదు...అది జీవశక్తిని దుర్వ్యయం చెయ్యటమే గాని మరోటి కాదు.

అపఖ్యాతికి వెరవక, అసూయలో విశ్వాసం లేనివాణ్ణి ఎవరేం చెయ్యగలరూ? ...మమ్మల్ని గురించిన అల్లరి దానంతట అదే సద్దుమణిగింది.

నేను ముఖ్యంగా కోరింది ఇందిర శరీరం కాదు — ఇందిర స్నేహం. దాన్నెవ్వరూ అడ్డలేక పోయినారు.

అడపా దడపా అయిదురూపాయల నోట్లిచ్చుకుని ఇందిరద్వారా అడ్డమైనవాళ్ళనూ ఆదుకుంటూ ఇందిర స్నేహితానికి పాత్రుణ్ణయినాను.

3

ఓ రోజున ఇందిరవెంట సీను మా గది కొచ్చాడు. తనకూ ఇందిరకూ ఏమీ సంబంధం లేనట్టు ప్రవర్తించటానికి అతను పడే పాట్లు చూసి అతను సీనేనని పోల్చుకో గలిగాను.

ఇందిర సీను మొహంమీదినించి కళ్ళు తియ్యలేకుండా ఉంది—నాతో మాట్లాడేటప్పుడుకూడా.

"ఈయనే శ్రీనివాసరావు" అన్న దిందిర.

"నే నట్లాగే అనుకున్నాను!" అన్నాను.

"కాకినాడలో మంచిపేరుగల ప్లీడరు. నెలకి అయిదారు వొందలు సంపాయిస్తాడు నిక్షేపంగా!"

ఈ మాట శుద్ధ అబద్ధంగా కనిపించింది. అతను ప్లీడరీ మొదలుపెట్టి ఏ రెండుమూడేళ్ళు తప్ప అయివుండదు. అతను వయసులో నా కంటె అధమం ఏడెనిమిదేళ్ళు చిన్నల్లే కనిపించాడు. అతను కాకినాట్లో, ఈరోజుల్లో అయిదారొందలు సంపాయిస్తున్నాడంటే ఎట్లా నమ్మటం ?

కాని సీను ఇందిరకు ఎదురుచెప్పలేదు.

నాకు సీనును చూస్తే అసహ్యంవేసింది. అతనికి మటుకు నా మీద అనుమానం కలిగినట్టు లేదు. ఆతన్ని ఇందిర కళ్ళతో అంత ప్రత్యక్షంగా ఆరాధిస్తుంటే నాలో ఏ వికారము లేకపోవటం అతనికి నమ్మకం ఇచ్చిఉంటుంది.

నాలో కొంతవికారం కలక్కపోలేదు. ఇందిర నన్నే అట్లా కళ్ళతో ఆరాధిస్తే నేను ఆమె నెప్పుడో మార్చిఉండేవాణ్ణి—అధమం కృతజ్ఞతఅయినా ప్రకటించి ఉండేవాణ్ణి. అతని మొహంలో అటువంటి కృతజ్ఞత ఏమీ కనపించలేదు.

ఇందిర తనని ఆరాధిస్తుంటే సీను తన స్వార్థంగురించి ఏదో ఆలోచిస్తు న్నాడు !

సీనుమనస్సులో ఏదో శోభఉన్నట్లు కనిపించింది. అయితే ఆ శోభకూ ఇందిరకూ ఏమీ సంబంధం ఉన్నట్టులేదు.

రెండుమూడు రోజులు ఇందిర నాక్కనిపించలేదు... ఓ రోజురాత్రి పొద్దుపోయి నాగదికి వచ్చి పరధ్యానంగా కూచున్నది.

"సీను వెళ్ళాడా?" అన్నాను.

"పాపం... వెళ్ళాడు!" అన్నది.

పాపానికి కారణం అడిగాను.

"బోలెడంతఆస్తి... లక్షణంగా బోలెడంత సంపాయిస్తాడు... కాని సీనుకు ఇంట్లో సౌఖ్యం లేదు. రంభంటి పెళ్ళాం. కాని ఆ మనిషికి హృదయం లేదు. సీనుది చాలా సుకుమారమైన హృదయం...ఆ మనిషి తనకెంత గొప్ప మొంగుడు—ఎంత మంచి మొగుడు దొరికాడో తెలీక అతని హృదయాన్ని సూదులుపెట్టి గుచ్చుతుంది.. సీను బాధపడతాడు, కాని ఇతర్లని బాధ పెట్ట లేడు...అదిచూసి ఆవిడ నానాటికి విజృంభించింది... పైగా అత్తగారుకూడా ఇంట్లోనే ఉంటుంది. తల్లీ కూతురూ ఏకమై అతని మనస్సును శాంతి లేకుండా చేస్తున్నారు" అని చెప్పిం దిందిర.

"ఇద్ద రాడవాళ్ళని అదుపు చెయ్యలేని వాణ్ణి గురించి మనం విచా రించి ఏం లాభం?"

"అతను అదుపు చెయ్యగలిగితే మనం విచారించనే అక్కర్లేదుగా !" అన్నది ఇందిర.

ఈముక్క నాకు తట్టనేలేదు.

"విచారించి ఏ చేస్తావు?" అన్నాను.

"అదే ఆలోచిస్తున్నాను" అన్నది.

ఇందిరలో అనాధశరణతత్పరత తల ఎత్తింది. ఇటువంటప్పుడే ఇందిరని ముద్దు పెట్టుకో బుద్ధయేది...కాని ఇవాళ నేను ఇందిరకు పరాయివాణ్ణి... ఏదీ ? సీను వెళ్ళి ఇంకా మూడుగంటలైనా కాందే !

నేను వెనక్కు తగ్గాను.

ఇందిర నా గదిలో ఇంకోపక్క పరుచుకు పడుకుంది. ఎక్కువసేపు ఏదో ఆలోచనలో ఉండి నన్నాటే పలకరించలేదు.

అకస్మాత్తుగా అర్ధరాత్రి రెండుగంటల వేళ "నావంటిది కొంపలో నెల్లా ళ్ళుంటేనా?" అని అడిగింది.

నేను నిద్రమత్తుగా "ఏ కొంపలో" అన్నాను.

"సీనుకొంపలోనే" అన్నది.

"బాగానే ఉణ్ణు గాని నీవంటిది ప్రపంచంలో ఇంకొకటి లేదు. అది మరువవద్దు" అని సలహా ఇచ్చాను.

౪

ఇందిర నా సలహా పాటించలేదు. కాకినాడకు ప్రయాణం కట్టింది. ఆపటం నాశక్యం కాలేదు.

కాకినాడ వెళ్ళిన మర్నాడు ఇందిర నాకో ఉత్తరం రాసింది, సీను కాపరం బాగుచెయ్యాలనే ఇందిర దీక్ష తప్ప ఆ ఉత్తరంలో ఏమీ విశేషాలు లేవు. ఇంకో నాలు గైదు రోజుల్లో గాని అక్కడి విషయాలు విపులంగా రాయదని రెండో ఉత్తరంకోసం ఎదురుచూస్తుండగా ఇంతలో ఇందిరే తిరిగి వచ్చింది.

మనిషి చిక్కిపోయి, పాలిపోయినట్టుగా ఉంది.

"వెళ్ళినపని అయిందా?...సీను కాపరం చక్కబెట్టి వచ్చావా?" అన్నాను.

"వెళ్ళినపని అయింది...ఇప్పుడు సీనుగారింటో అంతా కులాసాగానే ఉన్నారు," అన్నది.

మరి ఇందిర ఉత్సాహం రైల్లో ఎక్కడ పారేసుకుందో !

ఆమాట అనేటప్పటికి ఇందిర నారొమ్ముతో మొహం దూర్చి ఏడవటం మొదలు పెట్టింది.

ఏడవటం మాని ఏం జరిగిందో చెప్పక పోతే ఇప్పుడే, దొరికినబండికి కాకినాడవెళ్ళి శ్రీనివాసరావు ముక్కలు విరగ్గొట్టివస్తానన్నాను.

ఇందిర జరిగిందంతా చెప్పింది. విషయం ఇదీ:

సీను భార్యకలం సిచ్చాడు. కొందరు కొందరు ఆడదాని శరీరాన్ని తమ ఆత్మాభిమానంతో కొనుక్కుంటారు. సీను అటువంటి పనే చేశాడు.

సీను భార్య అసలే ధనికులబిడ్డ. అహంకారాతిశయానికి లోటులేదు. మొగుడికి తన బంధంతప్ప ఇంకేమీ ఉండరాదని తీర్మానించుకుంది. అవతలి మనిషి మనసు నొప్పించటానికి ఆవిడకు అభ్యంతరంలేదు. పరేకదా నొప్పించే విద్యలోకూడా ఆరితేరింది.

ఇందులో ఆవిడకి శిక్షణ ఇచ్చినమనిషి సీను అత్తగారు.

సీను సుకుమార హృదయుడనే దానికేమీ సందేహంలేదు. ఆ భావ కవి హృదయం అగత్యం కలిగినప్పుడన్నా ముక్కు పుటా లుబ్బించి రంకె వెయ్యలేదు.

సీను తమ యిష్టానుసారం ప్రవర్తించనప్పు డల్లా తల్లికూతుళ్ళిద్దరూ ధడామడా పోట్లాడుకుని రెండువేపుల్నించీ సీనును నానామాటలూ అనే వాళ్ళు.

సీను ఇద్దర్నీ చెరోమొట్టికాయా వెయ్యక ఇంట్లోనుంచి లేచి పొయ్యే వాడు.

ఒక్కరోజూ సీను ఇంటి కొచ్చేటప్పటికి ఇంటో వంటా తంటా ఉండేది కాదు.

సీను హోటలుకెళ్ళి భోంచేసేవాడు.

నిత్యమూ ఇదేవరస. కావటానికి బ్రాహ్మలూ, సంపన్నులూ కాని, ఎంత అలగా కాపరంకూడా ఒకప్పుడు కాకపోతే ఒకప్పుడున్నా బాగుం టుంది. ఈకాపరం దానికన్నా అన్యాయం.

ఇందిర దిగగానే ఇంటో ఆడవాళ్ళకామె ఎవరోతెలీదు. సీనుఇందిర పేరైనా పెళ్ళాం దగ్గిర ఎన్నడూ ఎత్తలేదు. దాచాడు !

ఇందిర సీనుకు చాలా సలహా లిచ్చింది. అత్తగార్ని పంపెయ్యమన్నది.

ఇంటో ఆడవాళ్ళకు డబ్బు అందనివ్వొద్దన్నది.

తల్లికూతుళ్ళు పోట్లాడుకుంటేటప్పుడు పారిపోవద్దన్నది. అది అతనిమీద వాళ్ళు ఆయుధంకింద ఉపయోగిస్తున్నారన్నది.

సీను అన్నింటికీ, "నీకు తెలీ దిందిరా!" అని సమాధానం ఇచ్చాడు.

"అసలు నువ్విప్పుడెందు కొచ్చావు ?" అన్నాడు.

ఇందిర వినిపించుకోలేదు. రెండురోజులపాటు అతని దగ్గర ఉన్న డబ్బంతా తనదగ్గిరే ఉంచింది. ఇంటిఖర్చుకు తనే లెక్కపెట్టి యిచ్చింది.

"నా భార్య కావాలన్నది పనిరూపాయలియ్యి!" అని సీను అడిగితే ఇందిర ఖచ్చితంగా లేవన్నది.

ఆ రోజు కొంపలో రాగాలు పెడబొబ్బలూ ఎక్కువయినై. ఇంట్లో నిప్పు రాజెయ్యలేదు.

ఎవతోవచ్చి నా కాపరం చెడగొట్టుతున్నదో అని సీనుపెళ్లాం పెడబొబ్బలు పెట్టింది.

సీను కొంపలో లేకుండా మాయమైనాడు.

ఇందిర సీనుపెళ్లాంతో ఖచ్చితంగా చెప్పేసింది.

"ఈ శవభిషలు నాదగ్గిర సాగవు. ఈ సీనును సరిగా చూసేదాకా నేను వెళ్ళను. సీనుమీద నీకెంత హక్కుందో నాకూ అంత హక్కుంది— కావలిస్తే ఇంకా ఎక్కువే వుంది!"

మర్నాడు కొంపలో మార్పుకలిగింది. సీను భార్య అత్తగారూ ఉదయం లేచింది లగాయితుఎంతోసఖ్యతగాఉండడమేగాకసీనుతోకూడా ఎంతో ఆపేక్షగా ఉండటం మొదలుపెట్టారు. సీను మొహం చాటంత అయింది.

ఇందిరే కరిగిపోయింది. దుర్మార్గుడు కానేపుసన్మార్గుడల్లే ప్రవర్తించినప్పుడప్పుడు అమాయిక హృదయాలకు కలిగే ఆనందానికి సామ్యంలేదు.

ఉదయమే సీనుకూ ఇందిరకూ కాఫీ ఉప్మాలు పెట్టారు. మధ్యాన్నం సీను అత్తగారు పులిహోర చేసింది. భోజనాల దగ్గిర సీను ఇందిరతో, "పులిహోర చేస్తే మా అత్తగారే చెయ్యాలి. ఇంకెవరుచేసినా నాకు బాగుండదు," అన్నాడు.

"మిగిలినవంట యావత్తు మా అమ్మంత బాగాచేస్తానుగాని ఆ పులిహోరమటుకు కుదరదు," అన్నది సీను పెళ్లాం.

"అయ్యో! కిందటేడు మా చెల్లెలు కూతురు పెళ్ళిలో నేను పులిహోర చేస్తే వంటబ్రాహ్మణులు వెల్లికిలా పడ్డారు! మారు వడ్డించడానికి లేకపోయింది..." అని సీను అత్తగారు ప్రారంభించింది.

ఇందిరకు పులిహోరలో ఉప్పెక్కువయిందనిపించింది, కాని చాలా బాగా కుదిరిందని ఒప్పుకుంది.

ఆరోజు సాయంకాలం ఇందిర తన దగ్గిర ఉన్నడబ్బు సీనుకు వప్పగిం చేసింది.

"ఇక ఫర్వాలేదు. నీ కాపరం ఇట్లాగే నడిచిపోనీ!" అని సీనుకు సలహా ఇచ్చింది ఇందిర.

సీనుకూడా ఫర్వాలేదని ఒప్పుకున్నాడు.

"అదినీన్ని, ఇక నువు పట్నం వెళ్ళిపో... నే చెబుతాగా!" అన్నాడు సీను.

ఇందిరకు ఆశ్చర్యంవేసింది. తాను చేసిన ఉపకారం చూసి సీను, తాను కడతానన్నా పోనివ్వడన్న విశ్వాసంతో ఉన్నది ఇందిర. అదీకాక అతను సుఖపడటం కళ్ళారా చూద్దామనే కాంక్షకూడా ఇందిరకు లేకపోలేదు.

"ఏం ?" అన్న దిందిర.

"నే చెబుతాగా! ... అదేమంచిదీ !" అన్నాడు సీను.

"మల్లి కొంపలో అల్లరి జరక్కుండా చూసుకుంటావు కద!" అన్నది ఇందిర...

"స్టేషనుదాకా రావు, సీనూ?" అన్న దిందిర.

"వొద్దునుగాని...మా అత్తగారూ నా భార్యా సుబ్బారావు పంతులుగా రింటికి ప్రయాణ మవుతున్నారు..." అన్నాడు సీను.

చిక్క మొహంతో ఇందిర పట్నంచేరుకుంది.

౫

"ఎన్నటికీ ఎవర్నీ నమ్మను... నామీద నిజంగా ప్రేమగలవాడివి నువ్వొక్కడివే కనిపిస్తున్నావు!" అన్న దిందిర నాజుట్టు చెరుపుతూ.

"నేనా!... ఎబ్బే నాకు ప్రేమంటే ఏమిటో తెలీదు... నాకు ప్రేమలో నమ్మకంకూడా లేదు." అన్నాను భయపడుతూ.

ఇందిరనోట ప్రేమఅనేమాటవస్తే నాకుజెర్రినిచూసినట్టవుతూవచ్చింది.

"అదే నిజమైన ప్రేమకు లక్షణం!" అన్నది ఇందిర. "ఇక నీతో తప్ప ఇంకెవ్వరితోనూ స్నేహం చెయ్యను."

"మళ్ళా నన్నుకూడా ఇంకో శ్రీనివాసరావును చెయ్యాలని చూస్తున్నావు...కాని శ్రీనివాసరావు అనాథ, నేను కాను!"

ఈ ముక్క నేను ఇందిరతో అనలేదు, నాలో నేనే అనుకున్నాను.